

Fra det infame til det kærlighedsfulde

Årets udgave af Cirkusrevyen er en lovligt broget fornøjelse, der lægger katastrofalt ud, men redder æren med en flot anden akt. Fremragende scenografi, sprudlende musikalitet og veloplagt spil kontrasterer alt for mange halvflade tekster.

Henrik Palle

Cirkusrevyen 2018. Bakken. Instruktion: Lisbet Dahl. Medvirkende: Amalie Dollerup, Lisbet Dahl, Ulf Pilgaard, Henrik Lykkegaard, Niels Ellegaard. Scenografri: Niels Secher. Musikalsk ledelse. James Price. Koreografi: René Vinther. Spiller til 31. august.

Fire hjerter

Sommerrevyens natur er at være en blandet landhandel, og derfor er der også meget langt mellem forestillinger, som ikke er stærkt svingende kvalitetsmæssigt. Men årets version hører alligevel til de mere ekstreme udgaver af Bakkens mangeårige revyenterprise, fordi dens første halvdel med et par enkelte hæderlige undtagelser er en lang række af svipsere, som rammer adskillige tommer under mindsteværdien på tøj-høj-skalaen. Mens det hele så efter pausen løfter sig som boblerne i et velskænket glas champagne og faktisk også afstedkommer sine steder berusende og velgørende latter. Det er som at gå fra grillbaren på Odden-Ebeltoft til Kong Hans i et og samme måltid. Forvirrende og et eller andet sted også forkert. En vis kvalitetssikring burde man kunne forvente.

Første rigtige nummer efter en smådum intro om mobiltelefoner er en tutti-sag med alle medvirkende, der handler om tidens afhængighed af informationsteknologi i almindelighed og smart-phones i særdeles. Carl-Erik Sørensen har forfattet den velmenende tekst, men den hæver sig ikke over det banale, og det samme er tilfældet med samme herres 'Øret mod Øst' med Niels Ellegaard som bornholmsk lyttepost mod Putins Rusland. En formildende omstændighed er dog rimet: Vladimir – vi vil ikke ha' det mer'. Ewald Epe ville smile huldsaligt.

Helt skudt ved siden af er et shownummer, hvor Henrik Lykkegaard spiller popviolinvirtuosen André Rieu med maestrohår og liberiklædt orkester. Det er umorsomt, plat og lavbenet på en og samme gang.

Skulle man pege på højdepunkter fra første del af seancen, må det være Lisbet Dahls afsluttende 'dame', der skoser kapelmesteren og på invaliderede versefødder beretter om stort og småt, men først og fremmest Amalie Dollerups parodi på innovationsminister Sophie Løhde, begge af Carl-Erik Sørensen. Sidstnævnte nummer var ondskabsfuldt grænsende til det kuldslået infame; man fornåm et nærmest rodfæstet had til parodiofferet i teksten, som blev leveret med panache af revyens kvindelige benjamin Amalie Dollerup, der læspede og sexede sig gennem den gulkjolede venstreministers angiveligt modbydelige menneskesyn og politik. Og vrikkende Marilyn Monroesk med popoen, inden hun afleverede et lån fra 'I Wanna Be Loved By You': Bububidu. Som en koket blanding af hunulven Ilse fra SS og Nikita Klæstrup på den røde løber.

Anden akt startede ligepå og hårdt med en fornem vise og Lisbet Dahl som statsminister Lars Løkke Rasmussen. Skarp, vittig og nådesløs i sin udlevering af regeringens løvfaldsstrategi. Henrik Lykkegaard er fin som Putin, og hans genbrug af sin Trump fra sidste år, nu i selskab med Niels Ellegaard som Kim Jong-Un, er bragende sjov og byder på rimet Jong-Un/hønserøvsmund.

Eneste rigtige svipser er Niels Olsens 'Curling' med Amalie Dollerup som forkælet møgunge. Når den ikke går hjem skyldes det, at den tager fejl i sin præmis. For det kan meget vel være, at curlingbørn er ulidelige, men de er symptomet, sygdommen er deres forældre. Satire skal rettes mod det rette objekt for at være sjov.

Vase og Fuglsangs tekst til Ellegaards parodi på Peter Aalbæk rammer rent mandens sludrevorne bragesnak, og Ellegaard fanger hans gestik og sprogtone flot. Og så er scenografien også til dette nummer virkelig flot. Det samme kan siges om Carl-Erik Sørensens ghetto-spekulation, hvor Ulf er bekymret bedsteborger i rigmandsenklaven et par kilometer fra Cirkusrevyens telt, 2900 Happiness.

En varm og vidunderlig kærlighedserklæring til Dansktoppen anno 1970'ernes guldalder udgør afslutningen på forestillingen, og den er faktisk det hele værd. I et snapt tempo får vi brudstykker af de mest kendte schlagere fra anno dengang gik enten til bal uden trusser eller med ding-

dong-super-duper-sing-song finimini flower power tøj, og hvor der – men ikke for sidste gang – var noget galt i Danmark.

Som altid er indpakningen fornem og såvel spillere som dansere og musikere i sprudlende humør. Men det rokker altså ikke ved, at første akt var under dumpegrænsen, hvorfor vi kun kan svinge os op på fire meget små hjerter, og det sidste er alene til ære for Amalie Dollerup, der klæder showet med sin charme og sit kæmpemæssige talent.

henrik.palle@pol.dk